

Verliefd

Licht
van mijn leven. Ik stapte
was op het midden van de dag. En
twaalf uur, onze fantastische zoon sliep
mijn hand en ik dacht aan jou. De mensen
en ik dacht aan jou. Ik was op weg naar de biblio-
neau te vinden, en ik dacht aan jou. Je was er niet, maar
sliep. Had ik dat al gezegd? Ja dat had ik al gezegd, maar
toe, zo lang ik maar aan jou kan denken. Ik liep zingend over
zongen met mij mee. Wij zongen voor jou.

Voor de bibliotheek kwam er een vrouw op me af. Ze excuseerde
Jouw lelieblanke huid, jouw groengrijze ogen, jouw siennabruine
neusje, jouw misschien nog wel lievere oortjes, of nee, dat is
kantoor gebleven is. Ze laat me een briefje zien. (Jouw lieve handjes!) Ik zeg dat ze bij de Raadhuisstraat moet zijn. Ze kijkt om
en rent een auto achterna die zich achteruit rijdend van ons verwijdert. En ik denk aan jou.

Op de tweede ga ik op zoek naar Stijloefeningen. Maar het is nergens te vinden. Ik kijk nog even op de computer. Vol-
gens de online catalogus is er wel een exemplaar aanwezig, ik kijk nog een keer, een bijzonder vriendelijke mede-
werker kijkt met mij mee. Maar niks. De jongen zegt dat ik een mailtje naar het magazijn moet sturen. Dat doe
ik. Even later krijg ik een mailtje terug. Het boek is inderdaad aanwezig en wel op de tweede verdieping.
Waar ik de hele tijd had gekeken. Is dat niet ontzettend grappig?

Vlak voordat ik thuis ben, koop ik op het Bos en Lommerplein de schattigste schoentjes
die je je kunt voorstellen. De zon is gaan schijnen, de vogeltjes zingen om jou te
eren. Kom snel thuis liefje. Dan kan ik in je ogen verdrinken, dan kan ik
me in je haren verstoppen, dan kan ik je geur opsnuiven, dan
kunnen we met z'n drietjes de wereld wat mooier
maken. Wacht geen seconde langer
en ben hier.

vandaag bus 21 uit. Het
wat een heerlijke dag! Het was
net. De miezelregen aaide de haartjes op
dansten en huppelden van en naar het station,
theek in de hoop Stijloefeningen van Raymond Que-
ik dacht aan jou. En zo was jij er toch bij. Onze zoon
wat doet het er toe, want ik dacht aan jou. Niets doet er
de planken, langs de bouwputten. De bouwvakkers beneden

zich in het Engels met een Frans accent. En ik dacht aan jou.
haar, golvend tot iets over je lieve schoudertjes, jouw lieve
onmogelijk, alles is even lief aan jou. Ze vraagt waar het post-
kantoor gebleven is. Ze laat me een briefje zien. (Jouw lieve handjes!) Ik zeg dat ze bij de Raadhuisstraat moet zijn. Ze kijkt om
en rent een auto achterna die zich achteruit rijdend van ons verwijdert. En ik denk aan jou.